

Arrest

**nr. 85 864 van 14 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij H. HAIDARI en haar advocaat S. BENKHELIFA loco advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij M. IBRAHIM en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, onder meer omdat aan de nieuwe gegevens die verzoekers bij hun tweede asielaanvraag hebben ingediend geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun tweede asielaanvraag volledig enten op de verklaringen die ze bij hun eerste asielaanvraag hebben afgelegd. De Raad heeft in zijn arrest nr. 66 031 van 1 september 2011 vastgesteld dat aan verzoekers' asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg hecht de Raad ook geen geloof aan de verklaringen die verzoekers bij hun tweede asielaanvraag hebben afgelegd en aan de stukken die ze daarbij hebben neergelegd.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan een risico lopen op een onmenselijke behandeling, omdat ze twee oude mensen zijn met één jonge dochter, die niet in staat is om haar ouders te ondersteunen. Ze verwijzen naar een rapport van UNHCR dat stelt dat ouderen zichzelf niet kunnen onderhouden bij een terugkeer naar Afghanistan zonder de hulp van familieleden.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan niet kunnen rekenen op de steun van familieleden. Verzoekers hebben immers ook nog een dochter en een schoonzoon die in de stad Kaboel wonen, met wie ze tijdens hun verblijf in België in contact zijn gebleven. Bovendien heeft de Raad in het eerder vermelde arrest geoordeeld dat verzoekers' asielrelaas en dus ook de ontvoering van hun zoon ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan ook aan de moord op hun zoon geen geloof worden gehecht en kan er van uit worden gegaan dat hun zoon nog in leven is en hen bij een terugkeer naar Afghanistan kan ondersteunen.

Voor zover als nodig wordt erop gewezen dat omtrent het krantenartikel, waarin melding wordt gemaakt van de dood van verzoekers' zoon, in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd dat dergelijk document slechts bewijswaarde heeft voor zover het geloofwaardige verklaringen ondersteunt; zulks is te dezen, zoals blijkt uit voormeld arrest, niet het geval en bijgevolg is desbetreffend geen verder onderzoek vereist.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, omdat zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvragen kan leiden.

Verzoekers, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd hebben om gehoord te worden, beperken er zich ter terechtzitting toe te herhalen dat zij en hun dochter gevaar lopen in Afghanistan. Verzoekers' advocaat wijst in algemene zin op de genderproblematiek in Afghanistan en haalt uit naar de Raad omdat de "slechte" beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun oorzaak vinden in de "schandalige" Nederlandstalige rechtspraak van de Raad. Dergelijke algemene beschouwingen kunnen echter geen afbreuk doen aan voorgaande motivering.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. C. DECAESTECKER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

F. HOFFER